

ПА ТОЙ БОК ЭКРАНА

Дзевяць доўгіх гадоў сярод гор і пяскоў выконвалі прысягу воіны-інтэрнацыяналісты. Тады зусім юныя, яны траплялі пад абстрэлы, бачылі смерць саслужыўцаў і гінулі самі, атрымлівалі раненні і кантузіі. Кожнага з тых, хто прайшоў праз Афганістан, нават калі і не маюць баявых ордэнаў і медалёў, можна назваць героем.

«А што пра мяне пісаць? Ёсць больш дастойныя афганцы, у якіх узнагароды», – не раз сціпла адмаўляўся Алег Пятровіч Рагавешка, калі яму прапаноўвалі стаць героем публікацыі ў газеце. Але напярэдадні юбілейнай даты наша размова ўсё ж адбылася.

У армію яго прызвалі ў 1984-м практычна адразу пасля заканчэння Ушацкай школы. Тры месяцы Алег правёў у вучэбцы ў Мар’інай Горцы, а наступныя год і дзевяць – у Афганістане.

– 3 першых дзён арміі ведаў, што накіруюць менавіта туды. На той момант дакладных звестак пра падзеі ў краіне не было, але ўсе ведалі, што там ідзе сапраўдная вайна, і я выдатна разумеў, што давядзецца ўдзельнічаць у баявых аперацыях. Менавіта таму доўгі час не казаў бацькам аб сваім месцазнаходжанні – не хацеў трывожыць іх сэрцы, – расказвае Алег Пятровіч.

Трапіў юнак у роту сувязі, а служба праходзіла ў Кабуле. У задачы ўваходзіла забеспячэнне сувяззю батальёна, рэгуліроўка радыёстанцый для калон. Са сваімі абавязкамі ён, будучы камандзірам аддзялення, спраўляўся добра. З абсталяваннем за плячамі байцы часта пераадольвалі нялёгкае шлях у горы.

Бывала, дзень ідзеш і ноч, не чуючы ног. Да месца нас заўсёды вёў праваднік. Калі яны былі цяжкадаступнымі, то дабіраліся на верталётах Мі-8. Ці страшна? Там на кожным кроку страшна! Упэўнены, што калі вы глядзелі вядомы фільм «9 рота», то часам не стрымлівалі слёз. І гэта адна з самых праўдападобных стужак пра Афганістан. Толькі нам давалося быць па той бок экрана, – гаворыць А. Рагавешка.

– На адно з заданняў адправіліся як звычайна. Падрыхтавалі як след сродкі сувязі і рушылі ў горы. Ноч дабіраліся, на вышыню падняліся ўжо як развіднелася і збіраліся было адпачыць, але... трапілі пад абстрэл. Наш праваднік аказаўся здраднікам. Нават не скажу, колькі маіх таварышаў загінула ў той дзень, мне ж нейкім цудам пашчасціла... – прыгадвае мужчына.

Здаралася, што часам падводзілі не толькі людзі, а і тэхніка, але Алег разам з саслужыўцамі з гэтай акалічнасцю стараліся спраўляцца аператыўна.

Пра падзеі афганскай вайны ён расказвае не вельмі ахвотна, не ўдаючыся ў дробныя дэталі. Канечне, было нялёгка прывыкаць, напрыклад, да новага клімату: у Афганістане часта стаяла вельмі спякотнае надвор’е – слупкі тэрмометраў бывала зашкальвалі. І калі настаў дэмбельскі акорд, яму ніяк не верылася, што ўсё скончылася. Дадому дабіраўся праз Ташкент і Маскву. А як чакалі яго родныя! Сям’я Алега Пятровіча была мнагадзетнай. На вайну спачатку

адпраўлялі і яго брата Мікалая, але, выконваючы правіла – не забіраць у Афганістан двух сыноў з сям'і, вярнулі назад.

На роднай Ушаччыне ў маладога мужчыны пачалася новая старонка жыцця. Атрымаўшы адукацыю і правы вадзіцеля, ён працаваў у «Сельгасхіміі», а ў 1994-м ужо вопытнага работніка і мужчыну з моцным характарам з задавальненнем прынялі ў пажарную ваенізаваную часць. Амаль два дзясяткі гадоў ён адпрацаваў у раённым аддзеле па надзвычайных сітуацыях. За гэты час праз многае прыйшлося прайсці і ў гэтай прафесіі, пастаянна спяшацца на дапамогу землякам, бачыць гібель людзей. За сваю добрасумленную працу ён неаднаразова адзначаўся шматлікімі ўзнагародамі розных узроўняў, сярод якіх і нагрудны знак «Выдатнік». Нават пакінуўшы свой пост, ён з'яўляецца членам саюза афіцэраў, пастаянна падтрымлівае сувязь з былымі калегамі, як і са сваімі саслужыўцамі. І ніколі не прапускае мерапрыемствы, прысвечаныя Дню памяці воінаў-інтэрнацыяналістаў. І хоць мінула ўжо 30 гадоў, Алег Пятровіч зазначае: «Забыць такое немагчыма. Гэта вам скажа кожны, хто там пабываў».

В. КАМАРКОВА